

φιλοκαλικά σταχυολογήματα

35

2020.6

...διαβάζω...άκούω...καταγράφω

"ἔδοξε τοίνυν ἡμῖν τὰ ἐκ φιλομαθείας συνενεγκεῖν εὐρήματα" (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας)

ἡ ἄλεπού ἔπινε τό γάλα

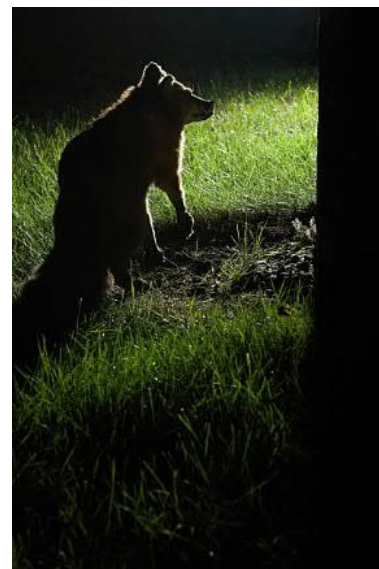
Ζούσε στήν ἀρχαία Αἴγυπτο ἓνας μοναχός πού ἦταν φίλος μέ ἓναν ἀγρότη- φελλάχο¹. Μιά μέρα ὁ ἀγρότης τοῦ εἶπε:

— Κι ἐγώ λατρεύω τόν Θεό πού δημιούργησε αὐτόν τόν κόσμο! Κάθε ἀπόγευμα χύνω σέ μιά γαβάθα κατσικίσιο γάλα καί τό βάζω κάτω ἀπό τή φοινικιά. Τό βράδυ ὁ Θεός ἔρχεται καί πίνει τό γαλατάκι μου. Τοῦ ἀρέσει πάρα πολύ! Οὔτε σταγόνα δέν μένει στή γαβάθα.

Ὁ μοναχός γέλασε καί ἐξήγησε στόν ἀγρότη ὅτι ὁ Θεός δέν πίνει γάλα, μά ἐκεῖνος ἐπέμενε. Τελικά ὁ μοναχός τοῦ πρότεινε νά ἀγρυπνήσουν καί νά παρακολουθήσουν τί θά γίνει. Πράγματι, ὁ ἀγρότης ἔβαλε τή γαβάθα μέ τό γάλα κάτω ἀπό τή φοινικιά, καί οἱ δύο τους ἔμειναν ἀγρυπνοί. Στό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ σύντομα ἐμφανίσθηκε μιά ἄλεπουδίτσα πού πήγε κατευθεῖαν στό γάλα καί τό ἤπιε μέχρι τέλος, μέχρι πού ἔγλειψε τή γαβάθα. Αὐτή ἡ ἀποκάλυψη ἦρθε σάν κεραυνός. Ὁ ἀγρότης ἀπογοητευμένος ὁμολόγησε ὅτι ὁ μοναχός εἶχε δίκη.

— Ναί, παραδέχτηκε συντετριμμένος, τώρα τό βλέπω, δέν ἦταν ὁ Θεός!

Ὁ μοναχός προσπάθησε νά παρηγορήσει τόν ἀγρότη καί τοῦ ἐξήγησε ὅτι ὁ Θεός εἶναι Πνεῦμα καί δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τροφή, ἀλλά ὁ ἀγρότης ἦταν ἀπαρηγόρητος καί ἔφυγε κλαίγοντας. Ὅταν ὁ μοναχός γύρισε στήν καλύβα του, βλέπει ξαφνιασμένος ἓναν ἄγγελο

¹ Φελλάχος: (παλαιότερα: φελλάχος) εἶναι ὁ Αἰγύπτιος χωρικός/ἀγρότης.

στήν πόρτα νά τοῦ φράζει τό δρόμο. Παραγμένος ὁ μοναχός ἔπεσε στά γόνατα καί ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε:

— Αὐτός ὁ ἀπλός ἄνθρωπος δέν εἶχε οὔτε παιδεία οὔτε σοφία οὔτε μόρφωση γιά νά λατρέψει τόν Θεό διαφορετικά ἀπ' ὅ,τι ἔκανε. Κι ἐσύ, μέ τή σοφία καί τή μόρφωσή σου, τοῦ πῆρες αὐτή τή δυνατότητα. Θά πεῖς ὅτι χωρίς ἀμφιβολία ἔκρινες σωστά; Ὅμως ἕνα πράγμα δέν ξέρεις, ὦ σοφέ: ὁ Θεός, βλέποντας τήν εἰλικρινή καρδιά αὐτοῦ τοῦ ἀγρότη, κάθε βράδυ ἔστειλε στόν φοίνικα τήν ἀλεπουδίτσα, γιά νά τόν καθυσυχάσει καί νά δεχθεῖ τή θυσία του.²

«Πρῶτο γνῶρισμα τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἶναι ἡ ἀποίκιλη ἀπλότης», λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης. **«Ὅσο τήν εἶχε αὐτήν ὁ Ἀδάμ δέν ἀντίκρουσε στόν ἑαυτό του οὔτε ψυχική γυμνότητα οὔτε σωματική ἀσχημοσύνη».**³

Σ' αὐτή τήν ἰδεατή κατάσταση παροτρύνει νά σπεύσουμε ὁ στάρετς Ἀμβρόσιος:

«Τό νά ζεῖς ἀπλά εἶναι τό καλύτερο ἀπό ὅλα. Μήν "σπάς τό κεφάλι σου"! Νά προσεύχεσαι στόν Θεό καί ὁ Κύριος θά τά τακτοποιήσει ὅλα. Μή βασανίζεις τόν ἑαυτό σου πῶς καί τί νά κάνεις. Ἄστα ὅπως ἔρχονται. Μόνο νά ζεῖς ἀπλά!»

Πῆγε κάποτε ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ ὁ Θηβαῖος σέ κάποιο κοινόβιο καί εἶδε ἕναν ἀδελφό νά σφάλει καί τόν κατέκρινε. Ὅταν ἐπέστρεψε στήν ἔρημο, ἦλθε ἄγγελος Κυρίου καί στάθηκε μπροστά στήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του καί τοῦ εἶπε: «Δέν σοῦ ἐπιτρέπω νά μπεῖς». Κι ἐκεῖνος παρακαλοῦσε κι ἔλεγε: «Τί συμβαίνει;» Ἀποκρίθηκε ὁ ἄγγελος καί τοῦ εἶπε: «Ὁ Θεός μέ ἔστειλε λέγοντας: Πές του: πού προστάζεις νά βάλω τόν ἀδελφό πού ἔσφαλε καί τόν καταδίκασες». Εὐθύς μετανόησε ὁ ἀββᾶς καί εἶπε: «Ἀμάρτησα, συγχώρεσέ με». Καί

² Σεβκούνωφ, *Σχεδόν ἅγιοι*, Ἐν πλω, 2012, 233-234.

³ Ἰωάννου Σιναΐτου, *Κλίμαξ* 24:6.

ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε: «Σήκω, σέ συγχώρεσε ὁ Θεός. Καί στό ἐξῆς νά προσέχεις, νά μὴν κρίνεις κανέναν, προτοῦ τόν κρίνει ὁ Θεός».⁴

Ἔλεγε ἓνας, ἀπλούστατος ὅπως ἓνα μικρό παιδί, γέροντας στό Ἅγιον Ὄρος:
— Οἱ παλαιοὶ καλόγεροι ἦσαν ἀπλοὶ ἄνθρωποι. Ἄδολοι, ἀπονήρευτοι, ἄκακοι, προβατάκια τοῦ Θεοῦ.

Κι ὁ ἀπλός, μακαρίτης ἤδη γέροντας Μεθόδιος, πού ζοῦσε στὸν ἅγιο Νεῖλο ἔξω ἀπὸ τὰ Καυσοκαλύβια, ἔλεγε στήν προσευχή του:

— Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, Κύριε, πάρε καὶ τό φτωχαδάκι αὐτό (τόν ἑαυτόν του). Βάλτο μέ τούς δούλους Σου. Κι ἀπὸ τό ἄλλο δέν θέμε νά πᾶμε μέ τούς δεσποτάδες, οὔτε μέ τούς παπάδες, ἀλλά νά καθόμαστε σέ μιάν ἀκρούδα.⁵

Ἐκδότης: Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν &
πάσης Ἑλλάδος Μακάριος
Ἐπικοινωνία: archbishopmakarios@gmail.com

⁴ *Μέγα Γεροντικό*, 9:11.

⁵ Ἀρχιμ. Ἰωαννικίου, *Ἀθωνικόν Γεροντικόν*, 1991, 72-73.